

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egész évre	—	28	hoz.	—	311.
Félévre	—	14	—	—	—
Negyedévre	—	7	—	—	—
Egy hóra	—	3	—	40	—
—					
Egyes szám	—	—	—	—	10 fill.

PESTI NAPLÓ

APRÓHIRDETÉSEK ÁRA:

Egyes szó 4 fillér,
vastagabb betűvel 8 fillér.

Hirdetések milliméter számítás-
sal, díjazás szerint.

Megjelenik hétfő kivételével
naponként, ünnep után is.

Budapest, 1910.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Andrassy-ut 27.

Szerda, április 6.

Kérjük azokat a tisztelt vidéki előfizetőinket, kiknek előfizetése március végén lejárt, hogy előfizetésüket az illető postahivatalnál szíveskedjenek minél előbb megújítani, hogy a lap szétküldésében fennakadás ne legyen.

Budapest — München.

Budapest, április 5.

A kiegyezési tárgyalások befejeztével a sok lenyelendő keserű labdac elszivlelésére beadták a türelmes közvéleménynek a szabad tarifáknak nevezett vivmányt. Ez mindent meg fog édesíteni, amit a legrosszabb kiegyezés a status-quoon elrontott. Mert eladdig kötött volt a tarifa és az osztrák nem emelhetette, amikor akarta. Kossuthék tehát szabadabbá tették, hogy az osztrák bármikor emelhesse. Igaz, hogy nem ez volt a szándék. De mivel nálunk mindent ellenkezőképpen csinálnak, mint amilyen a szándék, hát a szabad tarifát is úgy csinálták meg, hogy Ausztriának minden szabad, nekünk pedig szabad volna, de úgy látszik, nem lehet.

A nagy vivmányból nagy teher lett. Az osztrákok a szabadságot arra használták fel, hogy a legfontosabb relációkban felemelték a tarifákat, mi pedig politikai tekintetből meglapultunk és nem éltünk retorzióval. A németek, akik a legutolsó tarifatanácskozáson résztvettek, szövetséget ajánlottak a ma-

gyaroknak az osztrákok ellen. De a kereskedelmi miniszterium meghiusította a szövetekezést. A koalíciós kormány éppen akkor ingott a leghevesebben és nem mert kikezdeni még az osztrákokkal is. A szabad tarifa vivmánya tehát a vízbe esett.

De itt még nincs vége a botránynak. Van folytatása is. Még pedig elég cifra. Összeült a menetrendszerkesztő bizottság és a bajor és a magyar kiküldöttek meg akarták valósítani azt a régi és éppen Budapest szempontjából nagyon fontos tervet, hogy München és Budapest között közvetlen gyorsvonat közlekedjék. Most ugyanis Bécsset kell érinteni, sőt Bécsben vagy egy éjjelt, vagy egy félnapot kell eltöltenie annak, aki Budapestről Münchenbe, vagy Münchenből Budapestre akar jutni. Ez pedig se a münchenieknek, se a budapestieknek nem volt érdeke, mert a bécsi rosszakarat igen gyakran Bécsben marasztalta azokat, akik Münchenbe, főleg pedig azokat, akik Budapestre igyekeztek. És mert a forgalom ebben az irányban nagyon sűrű, közös érdek volt, hogy az összeköttetés közvetlen legyen. A bajor és a magyar kiküldöttek meg is egyeztek ebben, de az osztrákok megakadályozták. A bajorok és a magyarok nem ajánlhattak olyan megoldást, ami az osztrákoknak tetszett volna úgy, hogy a tanácskozás eredménytelen maradt és München és Budapest között ezentul se lehet Bécsset elkerülni.

Ez nem nagy dolog tulajdonképpen. Pár ezer emberről van csak szó. De ami e mögött van, az igen nagy jelentőségű. E mögött van az a szabadság, amelyet a kiegyezési tárgyalásokon állítólag mi szereztünk, a kvótával és egyebekkel jól meg is fizettünk, és amelyet most Ausztria használ ki mi ellenünk. A koalíciós kormány már a múlté. Tőle már nem kérhetünk semmit. De itt vannak azok, akik hangosabbnál is hangosabban hirdetik, hogy ők nem szavalnak, nem beszélnek, nem ámitanak, mint azok a mások, hanem dolgozni fognak, nemzeti munkát fognak végezni és tettekkel fogják bebizonyítani, hogy mennyire szívükön viselik az ország érdekét. Vajjon foglalkoztak-e már az új tarifákkal, amelyeket a koalíciós kormány bocsátott ki és olvasták-e a münchen—budapesti gyorsvonat ki-siklását?

A kereskedelemügyi miniszter hivatalba lépésekor táviratilag felfüggesztette a tarifa-értekezlet alkalmával folyó tárgyalásokat, amelyeket tudvalevőleg Kossuthék parancsára az osztrákokkal egyetértő szellemben folytattak a magyar kiküldöttek. Egy szót sem hallottunk, vajjon ezt a nagy kortesérzékre valló távirati intézkedést követte-e egyéb konkrét rendelkezés is. Ellenben tudjuk, hogy a kiviteli érdekeinket súlyosan sértő osztrák tarifaváltozások érvényben vannak. Hát hol a nagy változás, ha Hieronymi ugyanugy nem csinál semmit,

mint Kossuth és ha ő alatta a tarifaszabadság csak azt jelenti, mint Kossuth alatt, tudniillik Ausztria szabadon dolgozhat a tarifáival ellenünk, mi azonban nem? Hol az ország érdekeinek a szolgálata és hol a frázist pótló munka, ha Ausztria ma a régi perfidiával meggátolhatja a müncheni tervet, mi ellenben a retorzió egyetlen eszközét se merjük ellene alkalmaztatni? Lembergbe ma se lehet Budapestről közvetlen kapcsolatot létesíteni Ausztria akadékoskodása miatt, és még se olvastunk arról, vajjon emiatt próbáltak-e a menetrendi értekezleten a magyar küldöttek retorzióval élni? Pedig minden szakember tudja, hogy lehet, nagyon is lehet. De Ausztriával szemben Hieronymi épp olyan gyöngé, mint Kossuth és hiába ócsárolja Hieronymi a Kossuth vasuti gazdálkodását, ha ő alatta éppen olyan botrányok történhetnek, mint Kossuth alatt. Nemzeti munkát hirdetni könnyű, de ha már az első alkalmakkor azt látja az ország, hogy ez a kormány is csak hirdetni tudja a jó szándékokat, de cselekedni ő sem tud semmit, akkor tulajdonképpen minek ettük meg a békát, minek löktük el magunktól a koalíciót!? Hisz az egyik olyan, mint a másik!
